

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1109/2567

พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชรโจทก์ นาย ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 72, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยจะมีได้ยกปัญหาเรื่องการกระทำโดยบันดาลโทสะขึ้นต่อสู้ไว้ในคำให้การ ทำให้ศาลชั้นต้นมีได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัย แต่เมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 6 จำเลยย่อมมีสิทธิยกเรื่องการกระทำโดยบันดาลโทสะขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยได้ โดยเฉพาะเมื่อคู่ความได้นำสืบพยานหลักฐานจนสิ้นกระแสความแล้ว เพราะเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวให้จำเลยจึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371 ริบอาวุธมีดของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 และ 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 7 ปี 6 เดือน ส่วนฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท รวมจำคุก 7 ปี 6 เดือน และปรับ 500 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบอาวุธมีดของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุก 1 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน รวมกับโทษฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วเป็นจำคุก 8 เดือน และปรับ 500 บาท นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ก่อนเกิดเหตุ 1 วัน จำเลยใช้บุหรี่ยี่ห้อของนายสมศักดิ์ เพื่อนของจำเลยและผู้เสียหาย วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายและนายสมศักดิ์กับเพื่อนอีกหลายคนนั่งดื่มสุราที่พื้นหน้าบ้านของผู้เสียหายตั้งแต่เวลาประมาณ 19 นาฬิกา ต่อมาเวลา 21 นาฬิกา ผู้เสียหายเตะหน้าของจำเลย 1 ครั้ง ครั้นในเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยพาอาวุธมีด

ปลายแหลมยาวประมาณ 40 เซนติเมตร 1 เล่ม ติดตัวไปบริเวณถนนหน้าบ้านของผู้เสียหาย และใช้อาวุธมีดดังกล่าวฟันศีรษะของผู้เสียหาย 1 ครั้ง มีแผลฉีกขาดขนาด 7.5 เซนติเมตร รักษาด้วยการเย็บบาดแผล ใช้เวลารักษาประมาณ 7 วัน หากไม่มีภาวะแทรกซ้อน ตามรายงานผลการชันสูตรบาดแผล สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย หรือโดยไม่มีเหตุสมควร คู่ความไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่ามีเพียงเจตนาทำร้ายร่างกาย ผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำเลยฎีกายอมรับว่ามีเจตนาทำร้ายผู้เสียหายแต่อ้างว่าจำเลยกระทำไปโดยบันดาลโทสะ ซึ่งศาลชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัย และศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยตามที่จำเลยยกขึ้นอุทธรณ์ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาข้อแรกของจำเลยว่า การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาที่จำเลยอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่นั้น ชอบหรือไม่ เห็นว่า การพิจารณาคดีอาญาเป็นการพิจารณาให้ได้ความจริงเพื่อพิพากษาลงโทษ หรือยกฟ้อง หรือวินิจฉัยว่ามีเหตุยกเว้นโทษ หรือลดหย่อนผ่อนโทษให้จำเลยหรือไม่ อย่างไร การพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพหรือปฏิเสธ หากมีกรณีศาลพิจารณาได้ความจริงในทางใด ศาลก็มีอำนาจยกบทกฎหมายที่ต้องด้วยกรณีนั้นขึ้นปรับแก้ข้อเท็จจริงที่พิจารณาได้ความนั้นได้ หากศาลมิได้ยกข้อกฎหมายข้อใดขึ้นปรับแก้ข้อเท็จจริงเรื่องใดซึ่งจำเลยเห็นว่าควรที่ศาลสูงจะได้พิจารณาวินิจฉัยเพราะอาจจะเป็นคุณแก่ตน จำเลยย่อมมีสิทธิยกขึ้นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ คดีนี้แม้จำเลยจะมีได้ยกปัญหาเรื่องการกระทำโดยบันดาลโทสะขึ้นต่อสู้ในคำให้การที่ศาลชั้นต้นหรือที่จำเลยยื่น ทำให้ศาลชั้นต้นมิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัย ต่อมาเมื่อการพิจารณาขึ้นสู่ศาลชั้นอุทธรณ์ จำเลยย่อมมีสิทธิยกเรื่องการกระทำโดยบันดาลโทสะขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยได้ โดยเฉพาะเมื่อคู่ความได้นำสืบพยานหลักฐานจนสิ้นกระแสความแล้ว เพราะย่อมเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ด้วยการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวให้จำเลยจึงไม่ชอบ และเมื่อจำเลยได้ฎีกาปัญหานี้มาด้วยแล้ว จึงเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่จำต้องย้อนสำนวน ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยต่อไปว่า การที่จำเลยทำร้ายผู้เสียหายเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่ เห็นว่า จำเลยมีสาเหตุโกรธเคืองกับนายสมศักดิ์ ไม่เกี่ยวกับผู้เสียหาย การมาปรากฏตัวที่บ้านของผู้เสียหายก็มีใช้ว่าจะไม่มีเหตุสมควร เนื่องจากมีการเลี้ยมสัสนกัน แม้ก่อนเกิดเหตุถูกจำเลยฟัน จำเลยจะพูดหรือกระทำการใดอันมีลักษณะขัดหูขัดตาผู้เสียหาย หรือแม้จะเป็นเพราะไม่ยอมให้จำเลยอยู่ที่บ้านของผู้เสียหาย ก็ไม่ใช่เหตุที่ผู้เสียหายจะทำร้ายจำเลยได้ โดยเฉพาะด้วยการเตะหน้าของจำเลย ประกอบกับนายสมศักดิ์ก็ได้แสดงกริยาอย่างใดที่เห็นได้ว่าโกรธหรือไม่พอใจการกระทำหรือการพูดของจำเลย ผู้เสียหายก็ยอมรับว่าเห็นจำเลยนั่งกอดนายสมศักดิ์อยู่ข้าง ๆ การกระทำของผู้เสียหายย่อมทำให้จำเลยเจ็บแค้นและอาย อันมีลักษณะเป็นการข่มเหงจำเลยอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม และการกระทำต่อผู้เสียหายต้องเป็นการกระทำในขณะนั้น ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่าหลังจากถูกเตะหน้า จำเลยก็ออกจากบ้านของผู้เสียหาย ขับรถจักรยานยนต์กลับไปที่บ้านของจำเลยที่อยู่ห่างออกไปประมาณ 600 เมตร ซึ่งเห็นได้ว่าไม่ไกลและใช้ระยะเวลาในการเดินทางไปกลับไม่นานในขณะที่โทสะของจำเลยยังพลุ่งพล่านอยู่ไม่ขาดตอนจากเหตุการณ์ที่ถูกผู้เสียหายเตะหน้า การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะ

ศาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยหรือไม่ เห็นว่า เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำโดยบันดาลโทสะดังวินิจฉัยมาแล้ว และการที่จำเลยฟันผู้เสียหายก็เพราะถูกเตะหน้าก่อน ทั้งที่สาเหตุก็มีได้เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายและเป็นการทะเลาะกันระหว่างเพื่อน ลักษณะบาดแผลก็ไม่ใช่อันตรายร้ายแรง จำเลยเองก็ถูกขังระหว่างฎีกา 2 วัน ซึ่งน่าจะพอทำให้จำเลยรู้สึกและเข็ดหลาบ เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยรับโทษจำคุกมาก่อน จึงมีเหตุอันควรรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยเพื่อให้จำเลยมีโอกาสประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว และเห็นสมควรลงโทษปรับอีกสถานหนึ่งด้วยในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้นโดยบันดาลโทสะ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 72 ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้นโดยบันดาลโทสะ ให้ปรับ 15,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 10,000 บาท เมื่อรวมกับโทษจำคุก 8 เดือนในความผิดฐานดังกล่าวและโทษปรับ 500 บาท ในความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 และศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 8 เดือน และปรับ 10,500 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง ให้คุมความประพฤติของจำเลยมีกำหนด 1 ปี และให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้งภายในกำหนดเวลาดังกล่าว กับให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 24 ชั่วโมงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

สอนชัย สิริวิทยกุล · ขจรศักดิ์ บุญเกษม · ปรีชา บุญโรจน์พงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1109/2567>